

Sevgiyi de Sakınırken Gözümden

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Aralık 2016

Gün bitiminde konuşlandığım sandalyemde tartışıyorum yine iç sesin müdahil olduğu o monolog ve birazdan değiştireceğim boyutta diyalog kurma imkânı tanınacağına dair inancım. Ya öncesi?

Kiblemde boyutsuzluğumla sarmaladığım dünya ahalisi sahi kaçtı sayı? Ya yedi ya da sekiz milyar hele ki dünya değiştirenleri de düşündük mü hiçbir rakama tekabül etmeyeceğinin bilinciyle göz ardı ediyorum varlığımı ki kanıksandığım inancına atıfta bulunan sessizliği de ekledik mi pek de önemli bir rakıma denk düşmediğimin farkındayım. Bir yetmişe yakın bir boysa izamda surelerinde kaybolduğum yüreğimi de ekledim mi çalakalem sürdürüyorum serüvenimi.

Bir varmış bir varmış daha demek istesem de değişik bir girizgâh sunma ihtiyacı hissediyorum: Bir yokmuş ve hiç de olmamış işin aslı.

Sürrealist birimde takılmışlığı belki de aklın bilinç ötesi varsayımlarını kale alıp da kale alınmadığım düşüncesi bıçak gibi saplanırken üstelik tarihin her dönemecinde belki de bundan önceki yaşamlarımda kör kuyuya hapsedilmiş olduğumun da inancıyla yine deliksiz uyumayı arz ettiğim bir ömür ve verdiğim küçük molalarla sessizliğime yenik düşen varlıksız hegemonyalar.

İzah etmem gereken ne ise bir adım ötemde sessizce beklemekte ve işin garibi bihaberim az sonra yazacaklarımdan sonra da ritüeli uygulayıp dumanı üstünde sunacağım ve bekleyeceğim bir köşede hem de tüm haylazlığımı saklayıp sevgiyi de sakınırken gözümden.

Hangi arada derede büyüdümse...

Bırakınız büyümeyi kemale erdiğim yine de geçirgenliğinden yüreğin hiçbir şey kaybetmediği.

Telaşla irdelemek yine hayatı belki de düne gömdüğümüz son yirmi dört saati ve zaman ilerledikçe aman vermediğimiz bir döngü ve yine ritmine odaklı yüreğin.

Kumbaramda bir delik daha açma ihtiyacı ya da yeni kumbaralar edinme vaktimin çoktan geldiği hele ki devingen mahiyette ne varsa barındırdığım ve kayıpların da rüştünü hesapladım mı...

Yavaş ve zamansız ya da hulasa bir boşlukta bir o kadar kurak ve pekişen duyguların makberi iken anlamsızlık ya da tepki denen mefhumun konuşlandığı üç beş izlek hatta rotayı saptırmadan ilerlemek ise maharet bu kez kem küm etmeden çivileme atladığım kelime deryası.

Hep sevmişimdir ama en çok kalemleri ve sırasıyla renk renk defterler ve kaplama kâğıtları. Kitaplar zaten asla saygıda kusur etmezler belki de ihlal ettiğim yüreğidir okuduğum kitapların yazarının daha doğrusu teamül ettiğim ve şimdilerde gıpta ettiğim bir o kadar saygı yüklüken yürek coğrafyam, ardi ardına kolyeler yaptığım renk cümbüşü ataçlar.

Daha bugün düştü yolum: Önce bir kitapçı ve kırtasiye dükkânı belki de tehir etme gerekçemi unutup arasında kaybolduğum nice renkli dünya hele ki gerçek dünyanın siyahı çok beyazı az tantanasını da düşümdüm mü hiç çıkmamalıyım, dercesine kendimi kaybettiğim yazın pazarı.

Meçhul gidişatların biz arsız fanileri hele ki öteleştirdiğimiz nicesi ve farkına varmadan kendi kendimizi örselerken yine de toz konduramayıp alet edevat birbirimizin iç dünyalarını kurgulayıp iyice ayarlarını bozarken hele ki uyumsuz seyrini de ekledim mi iç sesimin vay halime.

Kapsama alanı dışındayım belki de tüm insanlığın hele ki çocuk yaşında bir dil bir insan iki dil iki insan gerekçesiyle aile büyüklerimin, dâhil olduğum yarış pistini de düşündüm mü hep derdi rahmetli babam:

“Kızım benim kaç insan yerindesin. Hadi konuş şu turist amcayla.”

İyi de ne anlatacaktım koca adama ya da ne soracaktım? Belki nereden geldiğini ya da ne zaman ülkesine döneceğini.

Düşünüyorum da eski zaman insanları bu günkü halet-i ruh iyemizi görseler hangi ahvalde sabitleyeceklerdi kendilerini? Akla zarar doğrusu: Bir öyle bir böyle hele ki yola çıkıp da eve dönmek var.

Nereden geldimse bu noktaya...a, evet, bir serüven babında ama körelme ihtimalini de göz ardı etmeden sür-git adımladığımız ömür ki pek de ahım şahım bir sunum değil hani yine de şükretmeyi asla ihmal etmeden yeni günü bin bir ümitle bekleyip hezeyanlarımızı da kapı dışarı ettik mi...

Yine de sevgiye ve umuda konuşlu bir ruh sayesinde idare edip yaşamak ve nemalanmak günlük mutluluklardan pek de zor olmasa gerek yine de fazla mutluluk ve sevgi de göz çıkarmaz hani, deyip nasıplendiğimizden fazlasını da talep ederken Yaradan'dan hem dememişler mi: Körün istediği bir göz Allah verdi iki göz ama en önemlisi iken gönül gözünün odaklandığı ve asla da husumet beslemediği bir evreni tüm ahalisiyle kucaklama istediği hele ki kucaklanmak en büyük ödül.

Gönül gözünüz açık olsun ve her şey de gönlünüzce.